

СУЧАСНИЙ СТАН ЗАЙНЯТОСТІ НАСЕЛЕННЯ УКРАЇНИ

Костенко Т. А., студент групи Ф 3/1

Науковий керівник – асистент Щербина Ю. О.

Миколаївський національний аграрний університет

Зайнятість відіграє важливу роль у забезпеченні відповідного рівня життя населення України, впливає на формування та розвиток професійних можливостей суспільства в цілому. Зайнятість населення можна визначити, як трудову діяльність громадян, яка пов'язана із задоволенням особистих і суспільних потреб, що не суперечить законодавству і, як правило, приносить заробіток (трудовий дохід).

Питання зайнятості населення ставало предметом дослідження у працях багатьох науковців. Серед яких: Н. Шишпанова, Л. Боднар, Л. Медвідь, В. Гречишкін та ін. Проте, тема не втрачає своєї актуальності та потребує подальших досліджень.

Згідно із законом України “Про зайнятість населення” від 05.07.2012 р. № 5067-VI до зайнятого населення належать особи, які працюють за наймом на умовах трудового договору (контракту) або на інших умовах, передбачених законодавством, особи, які забезпечують себе роботою самостійно (у тому числі члени особистих селянських господарств), проходять військову чи альтернативну (невійськову) службу, на законних підставах працюють за кордоном та які мають доходи від такої зайнятості, а також особи, що навчаються за денною формою у загальноосвітніх, професійно-технічних та вищих навчальних закладах та поєднують навчання з роботою. Розрізняють різні форми зайнятості (рис.1) [1].

Зайнятість є невід’ємним і ключовим елементом відтворення сукупної робочої сили, працездатного населення. Без зайнятості працездатне населення – суб’єктивна продуктивна сила – не функціонує як фактор виробництва, не створює той продукт, який іде на відтворення робочої сили. Зайнята людина праці є одночасно складовою продуктивних сил і носієм усієї системи економічних відносин [3, с. 24]. Рівень зайнятості характеризує ступінь використання працездатного населення у сфері суспільно корисної праці. Величина даного показника відображає сформовану економічну ситуацію в країні. Вона залежить від розвитку продуктивних сил, науково-технічного прогресу в суспільстві та рівня добробуту населення [4].

За офіційними даними Державної служби статистики України у I півріччі 2015 р. кількість зайнятого населення, яке працювало на неформальних робочих місцях, становила 4,3 млн осіб, що становило 26,4% від загальної кількості зайнятого населення (наприкінці 2014 р. цей показник становив 25,1%). За останнє десятиріччя рівень формальної зайнятості

населення у віці 15-70 років в Україні зменшився з 57,7% до 57,0%. У той же час, доля неформально зайнятих цієї вікової категорії збільшилась в 1,2 рази з 21,5% в 2005 р. до 26,4 % в 2015 р. [2].

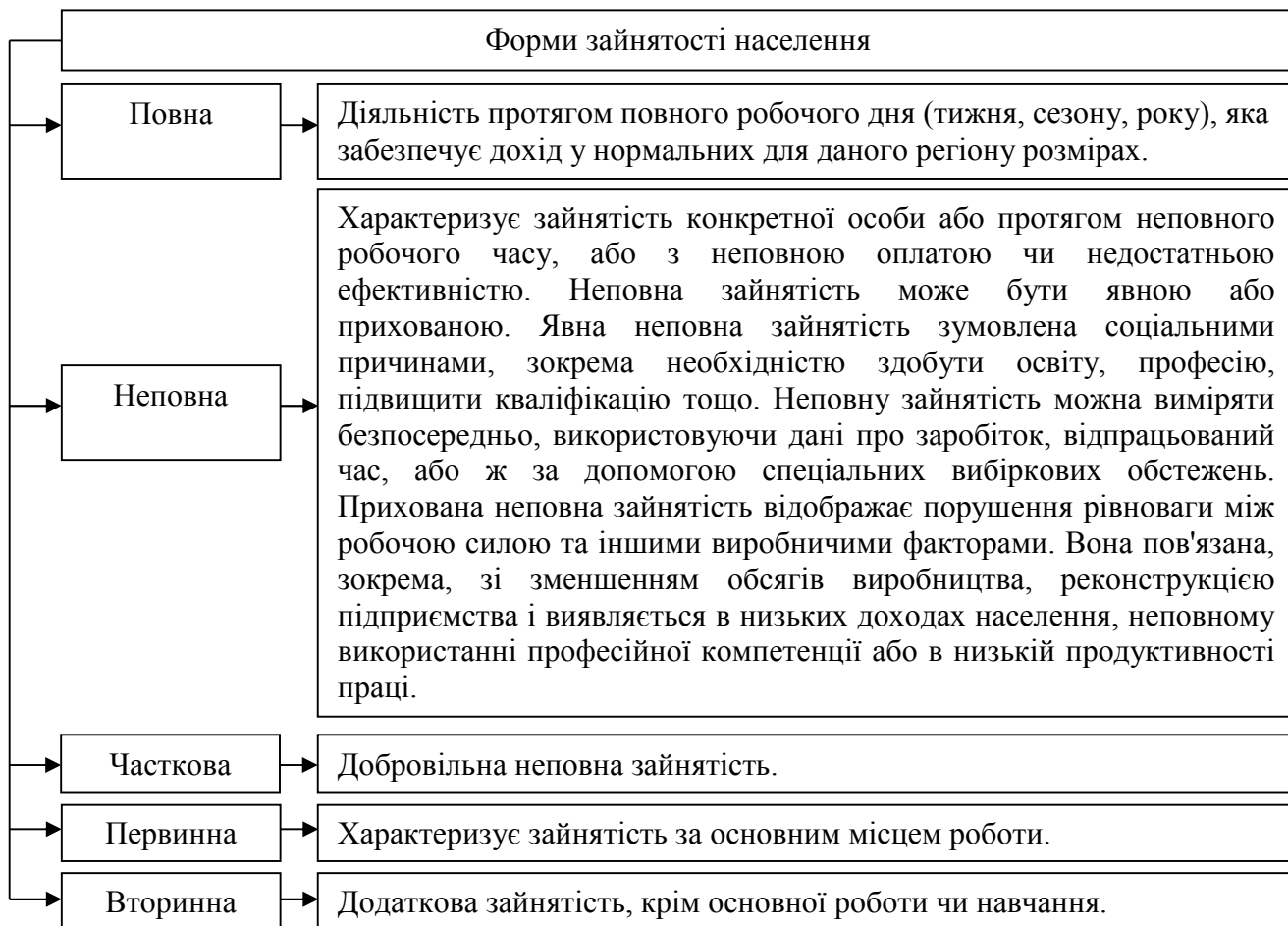

Рисунок 1 – Форми зайнятості населення в Україні

Джерело: побудовано автором з використанням матеріалів [1]

Таким чином, сьогодні в Україні виникає необхідність формування політики ефективної зайнятості, яка б забезпечувала створення мотиваційних механізмів вискоефективної праці та соціальний захист населення при втраті робочих місць. Основними напрямками економічної політики України, на сучасному етапі, повинно стати формування протягом певного відповідного часу загальнодержавного регульованого ефективного ринку праці, розгалуженої дійової служби зайнятості, тощо.

ЛІТЕРАТУРА

1. Про зайнятість населення : Закон України від 05.07.2012 № 5067-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/5067-17>. – Дата останнього доступу: 19.02.17 р. – Назва з екрану.
2. Державна служба статистики України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.ukrstat.gov.ua/>. – Дата останнього доступу: 19.02.17 р. – Назва з екрану.

3. Боднар Л. Р. Зайнятість населення України в умовах виходу з фінансової кризи [Електронний ресурс] / Л. Р. Боднар, Л. Г. Медвідь // Режим доступу : http://www.nbu.gov.ua/old_jrn/Soc_Gum/Vlca_ekon/2011_38/04.pdf. – Дата останнього доступу: 19.02.17 р. – Назва з екрану.

4. Шишпанова Н. О. Актуальні проблеми зайнятості населення сільських територій та стратегічні напрямки їх вирішення [Електронний ресурс] / Н. О. Шишпанова // Режим доступу : <https://scholar.google.com/>. – Дата останнього доступу: 19.02.17 р. – Назва з екрану.

УДК 334.72:330.162

СОЦІАЛЬНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ В УКРАЇНІ: СУЧАСНИЙ СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ

Мец Н. С., студентка групи Б 5/1

Науковий керівник – асистент Щербина Ю.О.

Миколаївський національний аграрний університет

На сьогоднішній день питання соціальної відповідальності є дуже актуальними. Оскільки, стосуються не лише окремого громадянина України, підприємства чи організації, а й самої держави. Для розвитку цивілізованих суспільних відносин важливим є формування паритету інтересів бізнесу, держави та суспільства. Важливим інструментарієм побудови партнерських відносин у вирішенні нагальних питань слугує механізм соціальної відповідальності. З кожним роком населення стає все менш соціально відповідальним, що тягне за собою негативні наслідки. Зокрема, збільшується незадоволення суспільства власним життям або його умовами. З кожним роком населення приділяє все менше уваги питанням збереження навколишнього середовища, зосереджуючись лише на вирішенні власних проблем.

Питання розвитку соціальної відповідальності в Україні досліджувалися у працях багатьох науковців. Серед них: О. Охріменко, Т. Іванова, Т. Лункіна, А. Бурковська, Л. Негель, С. Мельник, Т. Тресвятська та ін. Проте, тема й надалі залишається актуальною та до кінця не розкритою, потребує подальших досліджень.

Згідно міжнародного стандарту ISO 26000 “Настанова по соціальній відповідальності” від 28 жовтня 2010 р., соціальна відповідальність – це відповідальність організації за вплив її рішень і діяльності на суспільство і довкілля через прозору і етичну поведінку, яка сприяє стійкому розвитку, здоров’ю і добробуту суспільства; враховує очікування зацікавлених сторін; відповідає діючому законодавству і узгоджується з міжнародними нормами поведінки; інтегрована в діяльність всієї організації і реалізується нею на практиці [1].